

jeg hævdede, at de Udtalelser, der forelaa fra de Menighedsraad, som den Gang fandtes, ikke vil kunne faa nogen Indflydelse i Fremtiden, naar Menighedsraadene nu i Løbet af kort Tid fuldstændig forandres.

Den ærede Ordfører for Venstre talte om, at han vilde give beroligende Pulvere til Kvinderne; men det er aldeles ikke beroligende Pulvere, vi trænger til; det, vi trænger til, er Handlinger. Der er et gammelt Ord, der siger: Vis mig din Tro af dine Gerninger; det er dette, vi nu henstiller til Partiet Venstre at gøre.

Statsministeren (N. Neergaard): Jeg maa gøre det ærede Medlem Fru Elna Munch opmærksom paa, at jeg ikke har talt om Indstillinger fra Menighedsraad, jeg har talt om Ønsker fra Menighedsraad. Det faktiske er, at der hverken er nogen Kvinde, der har ønsket at blive Præst, eller noget Menighedsraad, der har ytret Ønske om at faa nogen bestemt Kvinde til Præst. Det er ligeledes en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem har opfattet mig saaledes, at jeg vilde lægge noget som helst Pres paa hendes Parti eller paa det socialdemokratiske Parti med Hensyn til deres Afstemning i denne Sag og true dem med, at hvis de ikke „makkede ret“, vilde den hele Sag ikke blive gennemført. Noget saadant har jeg aldrig sagt eller ment. Jeg har kun sagt dette, at hvis Forslaget bliver vedtaget i forskellig Skikkelse i de to Ting, falder ogsaa denne Gang en Reform af virkelig stor og gennemgribende Betydning. Men hvis der er et Flertal i begge Ting, som vil gennemføre Forslaget i den foreliggende Skikkelse, ser Regeringen det selvfølgelig meget gerne og lader paa ingen Maade Forslaget falde paa Grund af et Mindretals Modstand.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Blang har Ordet for en kort Bemærkning.

Blang: Jeg vil gerne slutte mig til mit Partis Ordfører (N. Johan Laursen) i Kravet om, at Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder skal afgøres ved særlig Lov, og jeg vil overfor det ærede Medlem Fru Elna Munch sige, at i det mindste vedrørende de kirkelige Forhold maa man lovgive efter konkrete Tilfælde. Folkekirken er nemlig efter min Opfattelse en levende Organisme, hvis Rammer maa udvides, efterhaanden som Livet kræver det; det vil være urigtigt overfor Folkekirken at lovgive udelukkende efter teoretiske Synspunkter. Kommer der et Krav fra

Kirkens Side, fra bestemte Menigheder om at faa Kvinder til Præster, saa kan man tage Spørgsmaalet op til Lovgivning, og da antager jeg ikke, Modstanden indenfor Venstre bliver stærk, hvis man staar overfor et udbredt Ønske indenfor Kirken.

Maa jeg benytte Lejligheden til at sige, at naar jeg ved en enkelt Lejlighed har udtalt, at den Fraktion af Mænd indenfor Venstrepartiet, der ud over Landet synes at støtte det radikale Venstre, taler mere, end de tæller, saa ligger der intet som helst nedsættende i denne Udtalelse. Der ligger ikke deri nogen som helst Vurdering af disse Mænd. Der ligger kun en Konstatation af, at disse Mænd, der — paa Grund af deres Dygtighed for øvrigt — taler ret højt i den offentlige Debat, sikkert kun har en ringe Talstyrke indenfor Venstre.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen har Ordet for en kort Bemærkning.

N. Johan Laursen: Det ærede Medlem Fru Elna Munch spurgte mig, paa hvilken Maade den danske Kirke kundelade høre fra sig. Det skal jeg gerne svare paa, for der er heldigvis mange Veje, ad hvilke man kan sondere den Stemning, der er indenfor det danske Kirkefolk. Der er baade Møder og Skrifter, og der er mange andre Veje, ad hvilke den danske Kirke i sine forskellige kirkelige Afskygninger kan lade høre fra sig, saa det lader sig udmærket gøre at faa en Forestilling om, hvilke Stemninger og Tilstande der erraadende. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem Fru Elna Munch ikke har helt Forstaaelsen af, at det paa det kirkelige Omraade er ganske heldigt at have Virkelighedens Krav for sig; det ærede Medlem siger jo, at der skal ikke lovgives for enkelte Forhold, men der skal lovgives i al Almindelighed. Men begge Dele lader sig forene, og jeg skal som Eksempel nævne, at Loven om Valgmenighedsdannelse er blevet til, fordi Præsten Vilhelm Birkedal havde den Historie, som han havde; man kan godt sige, det var ham, der foranledigede, at Rigsdagen vedtog Valgmenighedsloven. Men det hindrede ikke, at denne Lov fik en saadan Form, at der blev dannet mange Valgmenigheder, hvad man maaske i 1868, den Gang Valgmenighedsloven blev vedtaget, neppe havde tænkt sig; i alt Fald har jeg talt med Rigsdagsmænd fra den Tid, som ingenlunde mente, der vilde komme andre Valgmenigheder end den, der særlig havde fremkaldt Loven. Det ærede Medlem Fru Elna Munch mente, det var sært, at de to Partier